

Jes Lunde (SF):

Jeg skal fatte mig i korthed. Det er en meget bred kreds af partier, der har været enige om, at det ville være godt at få en debat i folketinget om de pengepolitiske forhold, og vi afventer derfor økonomiministerens svar på det økonomiske råds redegørelse.

Besvarelse

Økonomiministeren (Anders Andersen):

Jeg vil gerne indlede min redegørelse med at bringe en tak til det daværende formandskab for det økonomiske råd, som jo har udført den pengepolitiske redegørelse.

Man kan vist sige, at den i omfang og indhold er meget nyttig, og at man derfor også kan få en debat på baggrund af det, der er forelagt fra formandskabets side.

Jeg har den 10. oktober 1985 til politisk-økonomisk udvalg afgivet bemærkninger til formandskabets redegørelse om dansk pengepolitik, og jeg vil derfor ved denne lejlighed begrænse mig til at tage de forskellige konkrete spørgsmål op, som formandskabet har rejst.

Hvad angår eventuelle ændringer af valutaloven, skal jeg henvise til industriministerens indlæg ved første behandling af forslag til lov om ændring af valutaloven, der finder sted umiddelbart efter denne debat. Regeringen finder i øvrigt ikke anledning til at ændre ressorttilhørsforholdet for valutaloven. Den dækker også spørgsmål om indførsel og udførsel af varer. Forslag til ændringer af valutabestemmelserne drøftes mellem industriministeriet, Nationalbanken og de økonomiske ministerier m.fl. Den praktiske administration af valutabestemmelserne foretages af Nationalbanken.

Herudover foregår der løbende drøftelser mellem de interesserede ministerier og Nationalbanken om disse spørgsmål. Denne praksis har hidtil medført, at der er sket en effektiv koordinering, og det er også min opfattelse, at den i fremtiden vil sikre en sådan koordinering.

I formandskabets redegørelse drøftes også spørgsmålet om ændringer af nationalbankloven. Regeringen deler den opfattelse, at der ikke er behov for nogen ændring af denne lov. Loven fastsætter først og fremmest nogle administrative forskrifter; den har ikke stillet sig i vejen for en fleksibel tilpasning af pen-

ge- og kreditpolitikken til ændrede økonomiske vilkår, ligesom der har fundet et veludviklet samarbejde mellem regeringen og Nationalbanken sted.

Selv om der kan være forskel på de formelle rammer for centralbankerne, afviger den faktiske stilling for Nationalbanken i relation til lovgivningsmagten og regeringen heller ikke væsentligt fra forholdene i de andre industrilande, som vi normalt sammenligner os med. Det er klart, at der uanset den formelle opbygning er et behov for at informere offentligheden og folketinget om problemerne i pengepolitikken. Nationalbanken udøver allerede i dag en betydelig informationsvirksomhed, og den har endvidere med baggrund i rapporten tilkendegivet, at den vil være positiv over for ønsker om en udvidet informativ virksomhed. Regeringen kan fuldt ud tilslutte sig dette.

Hvad angår den direkte kontakt mellem folketinget og Nationalbanken, har de enkelte medlemmer såvel som udvalgene efter hidtidig praksis kunnet rette spørgsmål til Nationalbanken igennem økonomiministeren. Dette har også fundet sted i en lang række tilfælde, og folketinget er desuden også repræsenteret i bankens bestyrelse og i repræsentantskabet. Regeringen finder det vigtigt, at denne kontakt, som er fastlagt i nationalbankloven, bevares.

I redegørelsen peges der på, at pengepolitiske grunde måske kunne tilsige, at ansvaret for tilsynet med de finansielle institutioner overgik til Nationalbanken. Der peges i øvrigt på, at der er mange ressortministerier, der i dag beskæftiger sig med pengepolitiske spørgsmål.

Regeringen finder faktisk den nuværende arbejdsdeling tilfredsstillende, ligesom den ikke finder grundlag for at lade tilsynsmyndigheden overgå til Nationalbanken. Tilsynet er selvsagt primært etableret af hensyn til institutternes solvens og af hensyn til indskyderne.

Det er da også disse hensyn, der for et år siden fik tre hovedbanker og Nationalbanken til at træde til som følge af en finansiell institutions vanskeligheder. I de få tilfælde, hvor enkelte mindre banker og sparekasser har været i vanskeligheder, har tilsynet da også af hensyn til indskyderne i samarbejde med pengeinstitutterne kunnet finde en løsning inden for sektoren.